

Limon Kız Masalı

Var varanın, sür sürenin,
Destursuz bağa girenin,
Sözünde durmayanın,
Yalan yere tanıklık edenin,
Hali duman olur demişler.

Bir zamanlar, ülkelerin birinde iyi kalpli, iyilik sever bir padişah varmış... Fakirlere ramazanlarda yiyecek, bayramlarda giyecek dağıtırmış... Yılda bir gün de sarayının karşısındaki çeşmenin bir musluğundan yağ, bir musluğundan da bal akıtır, herkesin duasını alırmış...

Gene böyle çeşmenin musluklarından yağ ile bal aktığı bir gün, ihtiyar bir kadın çeşmeye gelmiş. Elindeki ağız kırık testiye yağ doldurmuş.

O sırada, padişahın yaramaz oğlu da, sarayın penceresinden çeşmeye gelip gidenleri seyrediyormuş. İhtiyar kadın çeşmenin yanından uzaklaşırken, okunu çektiği gibi onun testisini parçalamış. Yağ yerlere dökülmüş.

Şehzade, ihtiyar kadının haline kahkahalarla gülmeye başlamış. Neye uğradığını anlayamayan kadıncağız, başını kaldırıp, şehzadeye:

Hey oğlum! diye seslenmiş, ben sana ne yaptım da testimi kırdın? Dilerim Allah'tan, Limon Kız'a âşık olasın da, onu göremeyesin!

O günden sonra şehzadeyi bir düşüncedir almış... Acaba bu Limon Kız nasıl bir şeydir, diye akşamlara kadar düşünüyor, merakтан çatlayacak hale geliyormuş.

Oğlunun bu düşünceli haline canı sıkılan padişah, bir gün onu yanına çağırarak sebebini sormuş. Şehzade de Limon Kızı merak ettiğini, izin verirse gidip onu arayacağını söylemiş.

Padişah, çaresiz razı olmuş. Şehzade, hazırlandıktan sonra bir gün padişah babası ile sultan annesine veda ederek yola düşmüş...

Az gitmiş, uz gitmiş... Dere tepe düz gitmiş... Günlerce yol almış... Nihayet bir dağ başında ihtiyar bir adama rastlamış. Selam verip ihtiyarın elini öpmüş.

Bu delikanlının kendisine saygı gösterip elini öpmesine pek memnun olan ihtiyar:

Hayır ola evlat, diye sormuş, böyle tek başına nereye gidiyorsun?

Şehzade:

Bir Limon Kız varmış, diye cevap vermiş. Onu pek merak ediyorum da, aramaya çıktım. Ama, günlerden beri yol yürüdüğüm halde hâlâ bir iz bulamadım...

İhtiyar gülerek:

Ben Limon Kız'ın bulunduğu yeri biliyorum, demiş. Sana tarif edeyim: Şuradan doğru yürü. Karşiki dağın arkasına git. orada önüne bir gül bahçesi çıkacak. Gül ağaçlarının kocaman, kocaman dikenleri vardır. “Ne güzel güller” diyerek bir gül koparıp kokla. Ellerinin kanamasına bakma! Oradan çıkıp yürü... Suyu kan gibi kırmızı akan bir dere ile karşılaşacaksın. Yanına gidip “aman ne temiz su” diyerek biraz iç... Yoluna devam et... Bir köşe başında zincirlerle ağaçlara bağlanmış bir at ile bir köpeğe rastlayacaksın. Atın önündeki eti köpeğin önüne, köpekin önündeki otu da atın önüne koy... Oradan uzaklaş... İlerde karşına iki kapı çıkacak. Bir kapalı, öteki açıktır. Kapalı kapıyı aç, açık kapıyı kapa! Açılan kapıdan geçerek yürü... Büyük bir bahçeye gireceksin. Burası devin sarayının bahçesidir. Bahçede binlerce meyve ağacı arasında bir tane de limon ağacı vardır. O ağacı arayıp bul! Üzerinde üç tane limon göreceksin. Bu üç limonu da kopar, arkana bakmadan geri dön! Geldiğin yerlerden geç... Bu limonları keserken her birinden bir kız çıkar. Senden bir şey isteyecekler: İstediklerini yaparsan ne âlâ...

Yapmazsan ölürlers. Dikkatli davran... Haydi yolun açık olsun evladım!

Şehzade, ihtiyara teşekkür etmiş, elini öpmek için eğildiği zaman karşısında kimseyi bulamamış. İhtiyar birdenbire ortadan yok olmuş.

Hemen yola çıkarak yürümeye başlamış. Çok geçmeden dağın arkasına varmış. Biraz sonra gül bahçesine ulaşmış. Güllerin arasına dalmış. Elleri dikenlerden kan içinde kaldığı halde, bir gül koparıp “ne güzel güller” diye koklamış. Oradan çıkmış. Suyu kan gibi akan dere ile karşılaşmış. Kenarına gidip eğilmiş, “aman ne temiz su” diyerek biraz içmiş, kalkıp yoluna devam etmiş. Bir köşe başında zincirlerle ağaçlara bağlı at ile köpeği görmüş. Köpeğin önündeki otu, atın önüne, atın önündeki eti de köpeğin önüne koyarak oradan uzaklaşmış. Biraz sonra karşısına iki kapı çıkmış. Açık kapıyı kapamış, kapalı kapıyı da açarak içinden geçmiş ve devin meyve bahçesine girmiş.

Koca bahçede araya araya limon ağacını bulmuş. Hakikaten ağaçta üç tane limon varmış. Üç limonu da koparıp geriye dönmüş. Tam bahçenin kapısına yaklaştığı zaman, dev, bahçesinden limonların koparıldığının farkına vararak, yeri göğü inleten sesi ile bağırılmış:

Tutun kapılar! Şu oğlanı tutun!

Açık kapı dile gelip deve cevap vermiş:

Ben kaç yıldır kapalı duruyordum. Kimse bana halin nedir diye sormadı. Bu delikanlı beni açtı, biraz ferahladım. Ben onu tutamam! Güle güle gitsin!

Şehzade, kapıdan geçmiş.

Dev, bu sefer at ile köpeğe seslenmiş:

At! Köpek! Şu oğlanı tutun! Bırakmayın!

At ile köpek birlikte cevap vermişler:

Biz onu tutmayız. Yıllardan beri birimize zorla et, birimize de ot yediriyorsun. O bizi bundan kurtardı. Etle otun yerini değiştirdi. Allah ondan razı olsun. Biz ona fenalık yapamayız!

Şehzade, atla köpeğin önünden de geçmiş.

Bu sefer dev, dereye seslenmiş:

Kanlı dere! Kanlı dere! Şu oğlanı bırakma!

Dere, dile gelip cevap vermiş:

Ben ona fenalık yapamam. Sen her zaman “kanlı dere” diye benim suyumu içmezdim. Halbuki o, “aman ne temiz su” diyerek içti, gönlümü hoş etti. Varsın geçsin, yolu açık olsun!

Şehzade, dereden de geçerek gül bahçesine girmiş.

Dev, arkadan gene seslenmiş:

Dikenli güller! Dikenli güller! Şu oğlanı tutun! Bırakmayın!

Güller de dile gelip hep bir ağızdan deve cevap vermişler: Sen tenezzül edip de bir gün olsun bizi koklamadın. Her zaman “dikenli güller” diye hakaret ettin. Halbuki bu delikanlı dikenlerimize bakmadı. Ellerinin kanamasına aldırmadı. Bizden bir tane kopararak “ne güzel güller” diye kokladı. Bizi sevindirdi. Allah da onu sevindirsin. İşi rastgitsin!

Şehzade, gül bahçesinden de çıkıp yola koyulmuş.

Dev, çaresiz kalınca, bahçesinden çıkarak oğlanın arkasından koşmaya başlamış. Kapılardan, sonra da atla köpeğin önünden geçmiş, dereye gelmiş. Fakat, dere ona yol vermemiş. Sularını kabartmış, kabartmış... Her tarafı kaplamış, devi boğmuş.

Şehzade, herşeyden habersiz olarak yol alırken, limonlardan birini kesmeyi düşünmüş. Yol kenarına oturarak bıçağı ile limonun birini kesmiş. Limon iki parça olur olmaz, içinden son derece güzel bir kız çıkmış. Şehzadeye:

Su! Su! diye seslenmiş.

Şehzade, kızın su istediğini anlamış. Etrafına bakınmaya başlamış. Aksi gibi oralarda ne bir dere, ne de bir çeşme görememiş. Zavallı kız da:

Su! Su! diye diye ölmüş.

Şehzade bu hale fena halde üzülmüş. Ama ne çare? Yerinden kalkmış. Kederli kederli yol almaya başlamış. Biraz yorulmuş. Bir ağaç altına oturarak dinlenmeye koyulmuş. Bu sırada ikinci limonu da kesmiş.

Bu limondan da göz kamaştıracak kadar güzel bir kız çıkmaz mı? O da, evvelki gibi:

Su! Su! demeye başlamış.

Fena halde telaşlanan şehzade, sağına soluna bakınarak su aramış. Fakat Allah'ın dağında ne bir pınar, ne de bir dere yokmuş. Çaresizlik içinde bu kızın da:

Su! Su! diye diye inleyerek öldüğünü görmüş.

O kadar üzülmüş ki, neden bu ikinci limonu bir su kenarında kesmedim diye kendi kendine kızmış.

Kederli kederli yerinden kalkmış. Düşünceli düşünceli yola koyulmuş. Ne olursa olsun üçüncü limonu bir su kenarında kesmeye karar vermiş.

Böylece epey zaman yol almış, nihayet bir şehre yaklaşmış. Şehre girmeden yol kenarında ağaçlıklı bir bahçe görmüş. Bahçenin ortasında kocaman bir havuz varmış. Etrafta da kimsecikler yokmuş.

Gidip havuzun kenarına oturmuş. Elleri titreye titreye üçüncü limonu çıkarıp kesmiş.

Bu sefer, içinden, evvelkilerden daha güzel, ayın ondördü gibi bir kız çıkmış. Başlamış:

Su! Su! demeye...

Şehzade hemen onu tutup havuzun içine atmış.

Bol suya kavuşan Limon Kız, kana kana içmiş, doya doya yıkanmış. Şen kahkahalar atmaya başlamış.

Limon Kız'ı ölmekten kurtardığı için şehzadenin sevincine son yokmuş... Neşe içinde Limon Kız'ı seyrediyormuş.

Limon Kız havuzda yıkanırken, şehzade:

Sultanım, demiş, sizi bu halde sarayımıza götüremem. Burada bekleyin. Ben gidip size güzel bir elbise getireyim. Askerlerimi de alayım. Saraya öyle döneriz.

Limon Kız:

Peki şehzadem, demiş, ben sizi şurada ağacın üzerine çıkararak beklerim. Yalnız, saraya gittiğiniz zaman annenizle babanıza, alnınızdan öptürmeyin. Sonra beni unutursunuz.

Şehzade “peki” demiş. Sonra parmağındaki yeşil taşlı yüzüğü çıkararak:

Limon Kız, diye seslenmiş, al bu yüzüğü de, parmağına tak! Birbirimizi kaybedersek, bununla kolay buluruz...

Yüzüğü havuza doğru fırlatmış. Limon Kız yakalayarak parmağına takmış. Şehzade de oradan uzaklaşıp gitmiş.

Saraya varır varmaz, oğullarına yeniden kavuşan padişah ile sultan, onu kucaklamışlar, önce alnından, sonra da yanaklarından öpmüşler.

O andan itibaren de, şehzade Limon Kız'ı unutmuş.

Şehzade unutadursun, biz gelelim Limon Kız'a:

Şehzade uzaklaştıktan sonra, Limon Kız sudan çıkmış. Havuzun kenarında yüksek bir çınar ağacı varmış. Ona yaklaşarak:

Eğil çınar ağacı! Diye seslenmiş.

Çınar ağacı yavaş yavaş eğilmiş. Limon Kız dallarından birine oturduktan sonra, ağaç düzelmiş.

Limon Kız, ağaçta yapraklar arasına gizlenmiş. Bir taraftan da başını uzatarak havuzun durgun suyunu seyrediyormuş.

O sırada, şehirdeki evlerden birinin arap hizmetçisi havuza su almaya gelmiş. Elindeki testiye havuza daldıracağı sırada, birdenbire durmuş. Havuzun suyunda Limon Kız'ın güzel hayali varmış. Arap kız bunu kendi hayali zannederek hayran hayran seyre dalmış. Sonra, kendi kendine:

Ben bu kadar güzelim de, demiş, bana ne diye hizmetçilik yaptırıyorlar?

Testiyi doldurup havuz başından uzaklaşmış. Eve geldiği zaman, hanımına:

Havuzdan testiye doldururken suda kendimi gördüm, demiş. Ben çok güzel bir kızmışım. Ne diye bana hizmetçilik yaptırılıyorsunuz? Bundan sonra ben su getirmeye falan gitmem!

Hanım gülmüş:

Hay aptal kız hay, demiş, bir kere başını kaldırıp da ağaca baksaydın, o zaman kimin güzel olduğunu anlardın!

Arap kız, bu söz üzerine, evden çıkarak doğruca havuzun kenarına gitmiş. Hayali gördüğü yerde başını kaldırarak ağaca bakmış. Dallar arasında ayın ondördü kadar güzel bir kız görünce, hanımına hak vermiş. Hemen Limon Kız'a seslenmiş:

Güzel kız! Cici kız! Ne olur, beni de yukarı alsana!

Şehzadenin dönmesi geciktiği için Limon Kız'ın canı sıkılıyormuş. Biraz konuşup vakit geçirmek için arap kızını yukarıya almaya razı olmuş. Derhal:

Eğil çınar ağacı, eğil! diye seslenmiş. Arap kız, ne oluyor diye şaşkın şaşkın bakarken, çınar ağacı yere doğru eğilmeye başlamış. Limon Kız'ın oturduğu dal toprağa iyice yaklaşıncaya, arap kız, yanına oturmuş. Çınar ağacı düzelmiş.

Öteden beriden konuşmaya başlamışlar. Sonra da, vakit geçsin diye, Limon Kız ona başından geçenleri anlatmış.

Arap kız, onun hayatını öğrendikten sonra:

Mademki sen bir peri kızsın, demiş, elbet bir tılsımın vardır. Bana söylemez misin?

Aklına hiçbir fenalık getirmeyen Limon Kız:

Benim tılsımım başımdaki küçücük altın taraktır, diye cevap vermiş. Eğer bu küçük altın tarak, yerine konmazsa, ben kuş olup uçarım...

Sonra gene konuşmaya dalmışlar. Bir aralık arap kız:

Sultanım, demiş, saçlarınız pek dağınık. Başınızı eğinde biraz tarayayım...

Limon Kız başını eğmiş. Arap kız da küçük altın tarakla onun saçlarını taramaya başlamış. Tarama işi bittikten sonra, tarağı çıkardığı yere değil, saçlarının başka bir tarafına takmış. Limon Kız da beyaz bir güvercin olup uçmuş...

Limon Kız kuş olup uçtuktan sonra, arap kız sevincinden geniş bir nefes almış. Sonra üzerindeki elbiseleri çıkarıp Limon Kız gibi ağacın yaprakları arasına gizlenmiş. Şehzadeyi beklemeye başlamış.

İşte bu sıralarda, şehzade, Limon Kız'ı hatırlamış. Hemen askerlerini toplamış. Bir kat ipekli sultan elbisesini de yanına alarak yola çıkmış. Atını önden sürerek havuzun olduğu yere varmış. Başını kaldırıp ağaçta arap kızını görünce, şaşırmış:

Kız sana ne oldu böyle? diye sormuş.

Arap kız, üzüntülü görünerek:

Ne olacak şehzadem, demiş, beni unuttunuz. Burada otura otura güneş vurdu kararttı, rüzgâr esti sararttı. Ağlamaktan gözlerim bozuldu.

Şehzade bu sözlere inanmış. Arap kız güzelce giyindikten sonra şehzadenin yardımı ile aşağıya inmiş.

Hep beraber saraya dönmüşler.

Padişahla sultan anne arap kızını görünce şaşırmışlar. Şehzade'nin dediği gibi bu kızın hiç de güzel tarafı yokmuş. Çaresiz kalarak oğullarının hatırı için ses çıkarmamışlar.

Kırk gün, kırk gece düğün yaparak bunları evlendirmişler.

Düğünden sonra sarayın bahçesine beyaz bir güvercin dadanmış. Her gün bir ağaca konar, bahçivana:

Bahçıvan başı! Bahçıvan başı! diye seslenirmiş. Şehzade uyuyorsa, uyusun, uyansın, uykuları yağ bal olsun! Arap kızını uyuyorsa, uyusun, uyansın, uykuları zehir olsun. Bastığım dallar kurusun, çiçek, meyve vermez olsun!

Sonra uçup gidermiş. Böylece her gün konduğu ağaçların dalları kuruyormuş.

Bir gün sarayın bahçesine inen şehzade, bazı ağaçların dallarını kurumuş görünce, bahçivana:

Neden bu ağaçlara iyi bakmıyorsun? diye çıkmış.

Bahçivan da, dalların neden kurduğunu anlatmak zorunda kalmış.

Bunun üzerine şehzade:

O halde bütün dallara zift sür, güvercini yakala! demiş.

Bahçivan, şehzadenin dediklerini hemen yapmış.

Ertesi gün güvercin gelip dallardan birine konarak:

Bastığım dallar kurusun, çiçek, meyve vermez olsun! demiş. Fakat, uçarken ayakları zifte yapıştığı için dalda kalakalmış.

Şehzadeye hemen haber vermişler. Güvercini alıp bir kafese koymuşlar.

Şehzade, güvercini çok sevmiş. Kafesi alıp kendi odasına götürerek bir köşeye asmış.

Güvercin, şehzade odada iken, bir şeyler cıvılda, âdeta bir insan gibi konuşur, o odadan çıkınca, susarmış.

Arap kız, güvercini görünce tanıdığı için, onu yok etmeyi düşünüyormuş. Bir gün yalandan hastalanarak:

Benim canım beyaz güvercin eti istiyor, demiş, yoksa ölürüm...

Şehzade, çarşıdan bir beyaz güvercin aldirmaya kalkmış. Arap kız:

İlle bu güvercin olacak! Başkasını istemem! diye tutturmuş. Şehzade, ne yaptı, ne ettiyse, arap kızını razı edememiş. Kafesteki beyaz güvercini kestirmiş.

Sarayın bahçesinde güvercini kestikleri yer kıpkırmızı kan olmuş. Kanların olduğu yerde o anda kocaman bir selvi ağacı meydana gelmiş.

Arap kız, selvi ağacını görünce, dayanamamış, bu sefer de:

Bu selvi ağacından bana bir taht yaptırın! diye tutturmuş. Başka bir selvi ağacı bulup keselim demişlerse de, anlatamamışlar. Çaresiz selviyi kesmişler. Arap kıza güzel bir taht yapmışlar.

Artan tahta parçalarını fakir bir kadına vermişler. O da ocakta yakmak için dua ederek alıp evine götürmüş, bir kenara koymuş. Öteberi almak için çarşıya çıktığı bir sırada, tahta parçaları kımıldamaya başlamış. Çok geçmeden tahtaların arasından Limon Kız ortaya çıkmaz mı? Hemen kollarını sıvayarak evi baştan aşağıya temizlemiş, gül gibi yapmış. Sonra mutfağa giderek yemekler pişirmiş, bulaşıkları yıkayıp kurulamış, kapları yerine kaldırmış. Yemek sofrasını kurmuş. Her iş bittikten sonra da, bir dolaba girip saklanmış.

O sırada fakir kadın eve gelmiş. İçeri girer girmez şaşırılmış.

Acaba bunları kim yaptı diye evi aramaya başlamış. Kimseyi göremeyince:

İN misin, cin misin? diye seslenmiş. Limon Kız, saklandığı yerden çıkarak:

Ne inim, ne de cin, demiş. Bir peri kıızıyım. Ama artık senin gibi bir insan oldum...

Sonra gidip kadının elini öpmüş. Başından geçenleri ona anlatarak, evlatlığa kabul etmesini rica etmiş. Yalnızlıktan zaten canı çok sıkılan fakir kadın, onu hemen evlatlığa kabul etmiş.

O günden sonra, güzel güzel geçinmeye başlamışlar. Günlerden bir gün, şehzade hastalanmış. Hekimler bol bol çorba içmesini söylemişler. Her gün bir evden çorba gönderiliyor, şehzade beğenirse hepsini içiyor, beğenmezse bir kaşık alıp bırakıyormuş.

Limon Kız bunu haber alır almaz güzel bir çorba pişirmiş. Şehzadenin havuz başında kendisine verdiği yeşil taşlı yüzüğü çorbanın içine atmış. Fakir kadına:

Anneciğim, demiş, şehzademiz için ben de bir çorba yaptım. Ne olur saraya götürür müsün?

Kadıncağız:

Hay hay yavrum! diyerek çorba tasını almış, saraya gitmiş. Askerler, üstü başı eski olan bu kadını saraya sokmak istememişler. Şehzade, kadını pencereden gördüğü için askerlere bırakmalarını emretmiş.

Kadın yukarıya çıkarak çorbayı şehzadeye vermiş. Odadan çıkarken, şehzade çorbadan bir kaşık içmiş, beğenmiş. Arkasından ikinci kaşığı almış. Ağzına katı bir şey gelmiş. Bir de çıkarıp bakmış ki, Limon Kız'a verdiği yeşil taşlı yüzük değil mi?

O zaman anlamış ki, Limon Kız diyerek evlendiği arap kız, başka biri. Arkasından adam koşturup fakir kadını çağırtmış. Odaya gelince:

Teyze, demiş, senin kızın var mı?

Kadıncağız:

Var oğlum, diye cevap vermiş, hem de bir peri kızı. Ama şimdi o da bizim gibi bir insan sayılır...

Kadının bu sözleri şehzadeyi o kadar sevindirmiş ki, birdenbire hastalığı falan geçmiş. Kadını yanına oturtarak, ne biliyorsa anlatmasını rica etmiş.

Fakir kadın da Limon Kız'ın anlattıklarını şehzadeye bir bir söylemiş.

Şehzade işin doğrusunu öğrenince, ellerini çırpılmış. Odaya giren arap uşağa:

Çabuk bizim kadını çağırın! diye emir vermiş.

Biraz sonra arap kız odaya girmiş. Korkudan tirtir titriyormuş.

Şehzade:

Seni yalancı, hain kadın seni! diye bağırılmış. Söyle bakalım, kırk katır mı istersin, yoksa kırk satır mı?

Arap kız:

Kırk satırını ne yapayım, diye cevap vermiş, kırk katır isterim ki, memleketime döneyim!

Arap kızı hemen kırk katırın kuyruğuna bağlayıp dağlara salmışlar.

Sarayda yeniden düğün hazırlıkları yapılmış. Şehzade ile Limon Kız'ı kırk gün, kırk gece süren görülmemiş şenliklerle evlendirmişler.

Onlar ermiş muradına, darısı sizlerin başına..

Kaynak: <https://www.masal.org/kategori/turk-masallari>